

CÂU CHUYỆN

Bùi Nhân

- Mà ngồi xuống đây đi, tao thấy chỗ này khuất gió.

... ..

- Ủ, từ từ tao sẽ kể. Mà biết không ? 30 năm rồi mới gặp lại mày. Ngày trước mình còn phong lưu, đầu chải tẻm, quần ống voi, áo chiết eo 'hippy yaourt'. Bây giờ thì hơi sồn sồn, tóc đã hoa râm rồi, có thằng còn bị sói đầu nữa.

... ..

- Đúng đó, mày uống gì ? hai chai bia lạnh nha. Mình uống để thấm giọng vì có nhiều chuyện để kể mà, mày đừng lo.

... ..

- Hả ? ừ, mình có nhiều kỷ niệm với nhau. Học chung một trường từ lúc đệ thất bé xíu đến khi mặt mọc mụn và bắt đầu biết mê tà áo trắng trước cổng trường Nguyễn Bá Tòng và Hưng Đạo thì ôi thôi đủ thứ chuyện để mà kể.

Nói thật đó, đầu đã ra đi 30 năm rồi nhưng tao vẫn không quên hết đâu

... ..

- Ủ, mày có nhận tin của anh em bên đó không ? Hãy kể lại những gì mình còn nhớ, cái ngày mà Duyên Anh gọi là 'ngày xưa còn bé' đó.

... ..

- Hồi học năm đệ thất B1, tao rất "mê" cô Hà, cô Hà dạy môn công dân giáo dục đó. Tao suyá với mày là không phải có mình tao đâu, rất có nhiều đứa khác nữa, mày cũng vậy hả ? ha ha ha. Cô Hà đẹp và dễ thương quá hả. Năm ngoái coi trên web thấy được hình của cô, thật xúc động khi hồi tưởng lại những giờ học ngày xưa với cô. Không ngờ thời gian đi quá nhanh.

... ..

- Ủ, giờ học với cô thật vui và hào hứng, cô hiền lắm, cô giảng bài từ tốn và nhỏ

nhẹ, mà nói tới cô Hà thì phải nói đến thầy Lộc. Tao được tin trên báo, thầy mới mất gần đây vì bị bệnh. Thiệt ông trời độc quá, những người hiền lành dễ thương tại sao lại chết sớm. Thầy Lộc hoạt động xã hội và sinh hoạt cộng đồng nhiều lắm. Ngày xưa đi nghe nhạc ở quán Gió, quán Tre thỉnh thoảng gặp thầy hoạt động văn nghệ, ngâm thơ, hát nhạc ở đó. Bây giờ thì thầy không còn nữa, một lời nầy trên giấy, nhắc đến thầy để tưởng niệm và cầu mong thầy được an vui bên miền cực lạc. Tụi mình chắc không bao giờ quên thầy đâu hả mày ? ..

Thầy Trần Đại Lộc (Ảnh chụp năm 1996 tại Orange County, California)

... ..

- Còn nữa chứ, câu chuyện này mới vui, mày nhớ thầy Túc không ? thầy Thẩm Túc. Hồi mình học Pháp Văn "Français Elémentaire" gì đó có hình con gà "cocorico", tao nhớ thầy có kể chuyện là ở bên Pháp trời rất lạnh, lạnh đến nỗi khi mình đi tiểu ở ngoài đường, làm xong thì mình phải lấy tay bẻ gãy "cây nước đá" thì mới cất cái kia đi được. Nghe xong cả lớp khoái trá cười. Tao nghĩ ước gì qua được Pháp để thử làm cái điều mà thầy vừa mới nói. Vậy mà không ngờ tao lại được, và bị thỏa lòng mong ước đó hơn mười năm sau.

Sau ngày buồn nhất đó tao muốn đi chu du cho thỏa lòng và sau đó tao đã được đặt chân đến kinh đô ánh sáng Paris. Tao còn nhớ đâu đó gần ngày Noel, không biết năm nào một buổi tối đi nhậu ở nhà một thằng bạn. Trên đường đi tự nhiên tao thấy nhớ Việt Nam, vì bên này thỉnh thoảng có những khúc đường gợi nhớ đến bên nhà. Tao mắc tiểu và tự nhiên nhớ đến chuyện ngày xưa, nhớ đến lời thầy Túc. A` há, tại sao mình không thử ? tao làm ào ào như mưa đổ, trong bóng tối, rờ rờ kiếm cây nước đá để bẻ, tìm hoài không thấy, mà thấy tay mình ướt như ướt. Thấy gạt mình hay tao đã say ? Có một cái gì nó chập chờn chập tắt, cái gì xa xôi vọng lại, rồi chợt đến chợt đi.

Thầy Tăng Văn Chương (Ảnh chụp năm 1973)

Nhớ đến VN quay quắt cả người. Tao rất sợ khi nghe nhạc Khánh Ly hát. Ngày xưa ở bên xứ hoa đào, lúc mới qua năm một thân một mình trong căn nhà giấy tiền chế, nhỏ và thấp lè tè, ánh sáng lập lờ từ cái lò sưởi dầu, nghe mưa rơi đập vào tấm tôn cửa sổ lộp độp mà thấy lòng tê tái. Không hiểu tại sao tao lại bò qua đây làm gì ? ! Nhớ gia đình, nhớ VN, nhớ những ngày còn đi học. Tuổi học trò nhất là học trò Petrus thì còn gì bằng. Tao còn nhớ đến những bữa ăn điểm tâm trứng ốp-la bên

hông trường Đại Học Khoa Học, tiệm cà phê ở đường Nguyễn Hoàng đối diện công viên Cộng Hòa. Tụi thằng Danh, thằng Văn, thằng Thanh, thằng Trung ưa ngồi uống cà phê kéo thuốc.

... ..

- Làm chai nữa hả ? ừ thì dzô.

... ..

- Cách đây mấy năm, tao có về lại đây. Tao đi ngang qua trường, trường lúc nào cũng đẹp, cũng uy nghi. Tao người gốc Bắc, ông già nhất định muốn tao vô trường Bưởi của ông, tao không chịu đòi thi vô Petrus. Mà biết tại sao không ? Tại vì trường mình có một kiến trúc độc đáo, có một không hai. Trường quá đẹp và cổ kính, tao hãnh diện nếu được vô học trường này, thành ra tao cãi lời ông già thi vô Pétrus . Không ngờ chó ngáp phải ruồi. Ngồi chung bàn học, chung lớp với mày và tụi mình biết nhau cho tới ngày nay. Thời gian dài quá mà cũng qua nhanh quá.

... ..

- Hồi còn đi học có nhiều người mà tao sợ, đó là thầy tổng giám thị Chương. Có một lần tao bị cấm túc. Mà biết mỗi sáng ông hay đứng ngay trước cổng giám sát từng đứa, xui cho tao ngày hôm đó là cái phù hiệu mà tao dán bằng keo trên túi nó rớt ngay trước mặt ông. Mà đã biết chuyện gì xảy ra.

Thầy Dương Ngọc Sum (Ảnh chụp năm 1999 tại Orange County, California)

Còn người thứ hai mà tao nể mặt là cô Thiên Hương dạy Sử Địa, tao nhớ không lầm thì thằng HTLong lên trả bài, nó viết làm sao mà khi đọc đến khúc Tần Thủy Hoàng gồm thâu lục quốc thì nó đọc là Tần Thủy Hoàng gồm thâu lục quái, làm anh em cười bể bụng. Bây giờ nghĩ lại thấy mình đúng là quá ngây thơ vô số tội hả mày ?

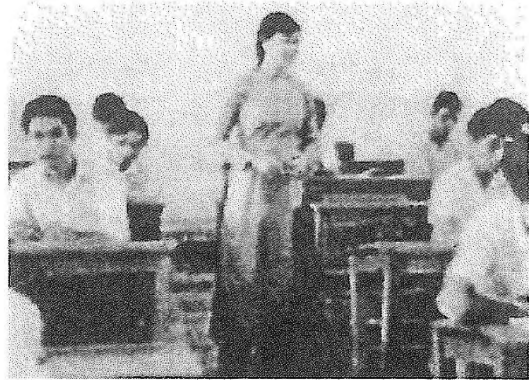
Cô Trần Thị Ngọc Dung (Ảnh chụp năm 1973)

Có một thầy ép phê tao cũng nhiều là thầy Sum dạy sử. Thầy dạy hay lắm, thầy giảng bài cứ như là kể chuyện. Những câu chuyện sử ăn vào tâm khảm và ép phê nhiều đến nỗi tao hay xì nẹt với tụi thực dân, phát xít. Khổ cho tao là tao lại sống một thời gian quá dài với tụi nó. Bây giờ ngồi nghĩ lại không biết cái xì nẹt của mình có lý hay không ???

... ..

- A mà còn cô Loan dạy pháp văn nữa, cô đẹp và dễ thương nhưng cô hay nhéo lỗ tai, khi mình trả bài lộn. Chỉ có cô Dung dạy quốc văn và cô Mẫu là ít la tụi mình thôi. Coi vậy chứ tụi mình đâu có phá, bằng chứng là tụi mình đậu tú tài một và

hai gần hết lớp, và còn có hạng cao nữa mà phải không ?

Cô Tô Thị Mẫu (Ảnh chụp năm 1973)

... ..

- Thầy Tiến hả ? đúng rồi, tụi mình nói thầy Tiến có cái nhìn bao quát (bao quát) và thầy ưa uống sữa dê, mày nhớ chứ gì ? Thầy vui không chịu được, con người thầy chững chạc, nghiêm nghị, gọng kính trắng, đầu chải bóng láng mà cuối cùng khi dạy học lại tếu vô cùng. Tao nghĩ đến đây tao thêm gặp lại những thầy cô cũ quá mày. Dầu gì cũng mấy chục năm rồi, gặp lại để kể lại chuyện những cái tật đáng yêu của mấy thầy mấy cô.

Như cô Diễm, trời VN nóng thấy mồ mà cô mặc áo manteau, đội nón dạy học trong lớp, mày còn nhớ không ? Chịu hết nổi , và thấy mỗi thầy mỗi cô một cái gì để cho mình nhớ.

Thầy Trần Văn Tiến (Ảnh chụp năm 1973)

... ..

- Tao cũng vậy, tao chịu thầy Nam, dạy Vạn Vật, rất độc đáo là bài thầy giảng dễ hiểu, thật giản dị, cấu trúc rõ ràng và dễ học thuộc, thành ra lúc đi thi ít có trả lời sai

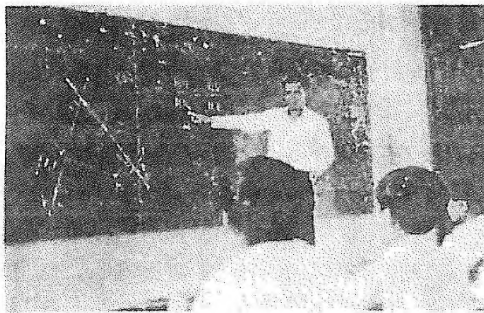
câu hỏi vì phần nào nó ra phần đó. Không biết mấy thầy bây giờ ở đâu ?

... ..

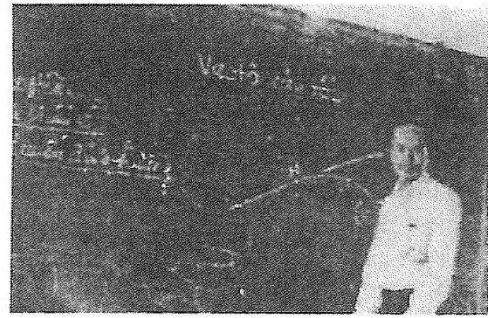

Thầy Nguyễn Ngọc Nam (Ảnh chụp năm 1973)

- Tao không nhớ được hết những câu chuyện của các thầy, nhưng tao vẫn không quên được một vài hình ảnh của thầy Hà, thầy Xương dạy toán, thầy Ngữ dạy lý hóa, thầy Trí dạy pháp văn ca tụng Sorbonne.

Thầy Nguyễn Thủy Hà (Ảnh chụp năm 1973)

Thầy Nguyễn Thế Xương (Ảnh chụp năm 1973)

Thầy Trần Văn Ngữ (Ảnh chụp năm 1973)

Nói chung những hình ảnh nó chập chờn lại với mình, thật là sung sướng và hạnh phúc cái tuổi học trò, 7 năm hít thở chung cái không khí Petrus hả mà ?

... ..

- Còn mà ?

Bùi Nhân

